

fick till det riktigt bra. Det musikaliska kom väldigt naturligt och blåsarret knäcker!

Mo: Vi är ju inget coverband och har väl egentligen aldrig spelat covers men när vi skulle spela in "Sidospår" så såg jag min chans att få spela en gammal klassiker som jag själv älskar, men eftersom det skulle vara en skiva på svenska så blev det ju inte en regelrätt cover. Den är ju inte en exakt kopia musikaliskt heller. Jag såg det som en kul utmaning att ändå få texten så lik originalet som möjligt trots att det är ett annat språk. Ju större de är ju tyngre faller de är ju ett svenskt uttryck som betyder samma som det engelska uttrycket The harder they come, the harder they fall. Och sen att få orden att rimma på samma sätt som originalet... typ... det var ett roligt arbete att göra den låten och jag gillar att vända och vrida på texter.

Mårten: På tal om covers, för många år sedan körde vi Ebba Gröns *Mamma pappa barn* vid nåt tillfälle, och en numera väldigt känd och framgångsrik skribent skrev om giget att Liptones var som vanligt fantastiska, men deras första svenska låt var VERKLIGEN inget att ha!

Ni är ju ett halvt dussin i replokalen, har ni några väl inarbetade metoder för att det inte ska bli kaos, det känns som det kan bli lite jobbigt om saxofonisten drar av några skalor samtidigt som gitarren ska stämmas och trummisen, ja trummisar vet vi ju är ju av ett särskilt släkte, men hur går repen till?

Mårten: Har inga magiska metoder, repen ÄR kaos. Alltid är det någon som är ofokuserad och hamrar eller slår vilt på sitt instrument medan de andra försöker få någonting gjort eller sagt. Normalt funtade människor skulle inte palla mer än nåt rep eller två, än mindre att harva på i 25 år!! Det divideras och diskuteras, påbörjas urballade coverförsök, skämtas, gubbtjuras och fnittras om vart annat och någonstans däremellan lyckas vi få till en låt eller två.

Mo: Jo, det är ett jävla väsen i lokalen. När något skall stämmas är det alltid någon som står och bankar eller tutar och det leder såklart till irritation och hat utan gränser... Men stormar går snabbt över i The Liptones och vi älskar och förlåter varandra. Vi, likt vår publik är bara ute efter att ha så roligt vi kan... och det har vi! Det kan inte ens ett tut i en trumpet ändra på.

Ska för mig är ju väldigt dansant, det finns ju till exempel oräkneliga instrumentala låtar framför allt från 60-talet, det finns även artister som Judge Dread som egentligen bara är humor samt mer medvetna akter som The Specials. Hur ser ni på musiken, vad är viktigast och hur mycket energi lägger ni på texter?

Mo: När vi skapade The Liptones så var en av mina tankar att slippa skriva texter som bara handlade om samhällsproblem och elände. Jag spelade ju punk innan och punk för mej är politik... typ...

Det skulle bli kul att få skriva om annat, men det visade sig ganska snabbt att det var lättare sagt än gjort. Så det blir ändå en hel del samhällskritiska texter, även om de vävs in emellan mer skämtsamma och lättare texter och även texter där jag försökt gå emot att vara för politiskt korrekt... på gott och ont.

Mårten: Jag ser det på nåt vis fortfarande som ett experiment varje gång vi gör en låt. Varje genre har ju vissa hörnstenar som utmärker stilen, och det är kul att laborera med dom på olika sätt. Ibland följa, ibland tänja och ibland bara fullkomligt spränga dom i bitar! Musiken är för oss jävligt viktig och vi har nog en ganska hög tröskel för vad vi tycker duger. Våra texter har ju ett ganska brett omfång, allt från samhällskritik, personliga reflektioner, kärlek, fest, mörker och förlust till mer humoristiska berättelser. De ska säga något eller förmedla en känsla. Det är det viktigaste. En kass text kan sänka en i övrigt bra låt, och en riktigt bra text kan höja en mindre bra låt.

Mo: För mej är texter extremt viktiga i musik och trots att det i vissa musikstilar känns viktigare än i andra och att SKA kanske är en stil där det inte är så viktigt så lägger jag ändå en hel del tid och tankemöda på de flesta texter och en humoristisk låt kan ha ett tungt budskap fast det kanske inte verkar så om man inte läser mellan raderna.

Det finns väl egentligen inte någon musik som samlar så många olika sorters människor och subkulturer som ska, ofta i ren och skär glädje. Det är kanske enda gången som skins och hippies kan vistas fredligt i samma lokal. Ni som har lirar i stora delar av Europa, är det samma stämning överallt eller är det bättre/sämre på andra ställen?

Mo: Ja, SKA unites kan man säga. Det brukar ju för det mesta vara väldigt bra stämning när vi spelar och som du säger är det dansant musik som de flesta kommer och lyssnar på för att dansa och ha roligt. Det har ju dock hänt att vi spelat på ställen där det har varit liiiiite för mycket skins och fotbollssupportrar och det har urartat till rena upplopp, men det är sällsynt och har skett (utan att peka ut några) i andra länder. Vi älskar Punkare och Skins, Hippies och Rasta, Rockers och Mods och alla andra som bara vill ha en trevlig kväll, dansa och ha kul.

Det börjar bli dags att runda av, hur ser 2023 ut för er?

Mårten: Med nyläppt skiva i ryggen så har vi en hel del spelningar inbokade och vi hoppas att det blir ännu fler fram igenom, så hör gärna av er om ni vill att vi ska komma och spela för er.

Om ni har något att tillägga är det fritt fram?

Tack för intervjun och de braiga frågorna, mycket trevligt! Cheers / the Liptones.

